

Arrest

nr. 274 580 van 23 juni 2022
in de zaak RvV 276 773 / II

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat N. MALANDA
Dieudonné Lefèvrestraat 17
1020 LAKEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED], die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 14 juni 2022 houdende weigering van toegang aan de grens met terughouding en van de beslissing van 14 juni 2022 tot intrekking van het visum.

Gezien titel I b/s, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juni 2022 komt de verzoekster, die de Congolese (Congo Brazzaville) nationaliteit heeft, aan op de luchthaven van Brussel nationaal, komende vanuit Istanbul (Turkije).

Op 14 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende de weigering van toegang aan de grens met teruggedrijving (bijlage 11).

Deze beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving is de eerste bestreden beslissing en zij is gemotiveerd als volgt:

"Op 14.06.22 om 13.00 uur, aan de grensdoorlaatpost Bru Nat, werd door ondergetekende, 1 INP B. de heer / mevrouw :

naam B. M. voornaam V.
geboren op (...) 1952 te Doungoula geslacht (m/v) Vrouwelijk
die de volgende nationaliteit heeft Congo (Volksrep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer (...) afgegeven te Brazaville op : 24.09.2018

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Franse ambassade in Brazaville geldig van 25.10.2021 tot 24.10.2022 voor een duur van 90 dagen

afkomstig uit Istanbul met TK1937 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(...)

E. Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)
Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart haar echtgenoot welke woonachtig is in Frankrijk te zullen gaan bezoeken. Ze is niet in het bezit van vervoersbewijzen naar Frankrijk, kent zijn adres niet en heeft geen uitnodiging van deze persoon.

F. Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore)
Reden van de beslissing: Afgaande op de Schengenstempels (IN: 10.11.2021 – 14.02.2022 / UIT: 06.02.2022 – 12.05.2022) en rekening houdende met de huidige lopende periode van 90 dagen op 180 dagen beginnende dd. 17.12.2021 blijkt dat betrokkene het verblijf van 90 dagen op 180 dagen verbonden aan de voorwaarden van haar visum ruimschoots heeft overschreden.

(...)"

Op 14 juni 2022 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot intrekking van het visum. Het betreft de tweede bestreden beslissing. Deze berust op de volgende motieven:

"Geachte mevrouw B. M., V.

Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, (...) werd uw visum onderzocht. Nummer (...) afgegeven: 25.01.2021.

het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 34, 2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart haar echtgenoot welke woonachtig is in Frankrijk te zullen gaan bezoeken. Ze is niet in het bezit van vervoersbewijzen naar Frankrijk, kent zijn adres niet en heeft geen uitnodiging van deze persoon.

5. u heeft in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid (artikel 34, 2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Afgaande op de Schengenstempels (IN: 10.11.2021 – 14.02.2022 / UIT: 06.02.2022 – 12.05.2022) en rekening houdende met de huidig lopende periode van 90 dagen op 180 dagen beginnende dd. 17.12.2021 blijkt dat betrokkene het verblijf van 90 dagen op 180 dagen verbonden aan de voorwaarden van haar visum ruimschoots heeft overschreden.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende de weigering van toegang aan de grens met teruggedrijving

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de teruggedrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 6, lid 5, onder c), van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9.03.2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscodes), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Beide bestreden beslissing zijn gestoeld op de volgende twee motiveringsgronden betreffende verzoekster:

1. Overschrijding van de periode van 90 dagen:

In de bijlage 11:

"F: heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven [heeft] (art. 3, eerste lid, 2, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, Inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore).

Reden van de beslissing: Afgaande op de Schengenstempels (IN: 10.11.2021- 14.02.2022 UIT: 06.02.2022-12.05.2022) en rekening houdende met de huldig lopende periode van 90 dagen op 180 dagen beginnende dd. 17.12.2021 blijkt dat betrokkene het verblijf van 90 dagen op 180 dagen verbonden aan de voorwaarden van haar visum ruimschoots heeft overschreden."

In de beslissing tot intrekking van het visum:

"5(...)"

En:

2. Onduidelijk reismotief

In de bijlage 11:

"E: Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart haar echtgenoot welke woonachtig is in Frankrijk te zullen gaan bezoeken. Ze is niet in het bezit van vervoerbewijzen naar Frankrijk, kent zijn adres niet en heeft geen uitnodiging van deze persoon."

In de beslissing tot intrekking van het visum:

"(...)"

6.1. Eerste onderdeel – betreffende de overschrijding van de negentig dagen

Beide beslissingen verwijzen naar artikel 6 eerste lid van de Schengengrenscore zet de voorwaarden uit die door derdelands-onderdanen vervuld moeten worden om toegang te hebben tot het Schengengrondgebied.

Artikel 3, eerste lid, 2 Vw is de omzetting van bovenvermelde bepaling.

Artikel 6, lid 5, c) Schengengrenscore bepaalt echter dat er aan onderdanen van derde landen die niet aan een of meer van de in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, door een lidstaat toegang tot zijn grondgebied worden verleend op grond van humanitaire overwegingen, of wegens internationale verplichtingen.

In casu dient er ontegensprekelijk toegang te worden verleend aan het Schengengrondgebied aan mevrouw B., en dit om humanitaire redenen minstens om zwaarwichtige persoonlijke redenen.

Verzoekster is de echtgenote van de heer N. B. °xx.xx.1943 (heden 78 jaar oud), waarmee zij op 29.04.1970 in het huwelijk trad (stuk 3).

In 2018 diende haar echtgenoot een hartoperatie te ondergaan in Frankrijk. Er werd bij hem een "heartmate" ingeplant. Het betreft een toestel dat de hartfunctie gedeeltelijk overneemt. Het dient s' nachts, terwijl de hij slaapt, rechtsreeks aangesloten te worden op het elektrisch circuit en overdag gevoed te worden door speciale batterijen. Er hoort er ook een insnijding bij die permanent verzorgd moet worden (stuk 4).

Gelet op het onbetrouwbaar elektriciteits-netwerk in de Volksrepubliek Congo, alsook het zeer warme en vochtige weer aldaar, was het geen optie meer voor de echtgenoot van verzoekster om in zijn thuisland te blijven.

Verzoekster legt volledigheidshalve, medische rapporten neer betreffende de gezondheidsproblematiek van haar echtgenoot (stukken 5.1. en 5.2.). Hij zal op 23.06.2022 in het ziekenhuis word opgenomen voor een operatie (stuk 5.3.).

Hij wordt in Frankrijk behandeld en bezoekt zijn echtgenote hem heel regelmatig, al ware het dat dit tijdens het eerste deel van het jaar 2021 moeilijk was wegens COVID-beperkingen op internationale reizen. Hij beschikt er over een verblijfstitel (stuk 6).

De heer B. is zwaar gehandicapt (stukken 7.1. en 7.2.), hij heeft de constante bijstand nodig van verzoekster die zijn gezondheid kan bewaken en zijn wonde kan verzorgen zoals blijkt uit de stukken van het dossier (stukken 8.1. en 8.2.). Stuk 8.2. (Certificat Medical van het Centre-Hospitalier Georges Pompidou dd 17.01.2022) luidt als volgt:

"Je soussignée, Docteur Marie-Cécile BORIES, cardiologue spécialisée dans l'unité d'insuffisance cardiaque sévère, certifie que l'épouse de Mr B. N., nommée V. B. et né le xx/xx/1952, nécessite de rester habiter durablement sur le sol français, au domicile de son époux, afin de l'aider quotidiennement dans la gestion de son assistance"

Vrije vertaling:

"Ondergetekende, dokter Marie-Cécile BORIES, cardiologe, gespecialiseerd in de afdeling Ernstig Hartfalen, verklaart dat de echtgenote van de heer B. N., genaamd V. B. en geboren op xx/xx/1952, permanent op Frans grondgebied moet blijven, in de woning van haar echtgenoot, om hem dagelijks bij te staan in het beheer van zijn bijstand".

Het staat vast dat er medische redenen voorhanden zijn die het bezoek van verzoekster aan haar echtgenoot rechtvaardigen.

De heer H. B. B.-N., 4de zoon van het koppel (zie als bijlage een kopie van het familieboekje, stuk 8) verbleef toen bij vader en werd ook behandeld, tot aan zijn overlijden in Frankrijk in januari van dit jaar, op 47-jarige leeftijd (stuk 9). Verzoekster is dit verlies nog aan het verwerken!

Verzoekster was op het moment van haar vasthouding in het bezit van een Schengen-visum voor meerdere binnenkomsten, geldig van 21.10.2021 tot 21.10.2022, afgeleverd door de Franse ambassade in Congo. Dit visum werd aangevraagd en bekomen in functie van haar zieke echtgenoot. Zoals uit de overgemaakte stukken blijkt, is dit (in tegenstelling tot hetgeen uit het administratief dossier blijkt en het PV Grenscontrole dd 14.06.2022 blijkt), niet het eerste Schengen-visum dat zij heeft gehad. Zij heeft immers al talloze visa gehad, afgeleverd door Frankrijk, met inbegrip van een visa voor meervoudige binnenkomsten (stuk 10), waaronder:

- Een schengenvisum met geldigheidsdatum van 12.09.2008 tot 10.03.2009 (zakenreis)
- Een schengenvisum met geldigheidsdatum van 12.11.2009 tot 10.05.2010 (zakenreis)
- Een schengenvisum met geldigheidsdatum van 28.07.2010 tot 23.01.2011 (zakenreis)
- Een schengenvisum (type C) met geldigheidsdatum van 23.08.2016 tot 22.08.2017 (MULT)
- Een schengenvisum (type C) met geldigheidsdatum van 28.10.2017 tot 25.04.2018 (MULT)
- Een schengenvisum met geldigheidsdatum van 12.09.2018 tot 11.09.2020 (kort verblijf, "circulation")

Verwerende partij is onzorgvuldig geweest nu hij niet met alle pertinente en voorliggende informatie rekening heeft gehouden en blijkbaar slechts een selectie heeft doorgevoerd van de beschikbare informatie.

Verzoekster werd te Brussel-nationaal tegengehouden omdat zij uitzonderlijk, in plaats van zoals gewoonlijk met Air-France te vliegen, een retourticket had aangekocht bij Turkish Airlines en op Brussel gevlogen (aangezien de tickets veel goedkoper uitvielen), met de bedoeling om de trein te nemen naar Frankrijk. Indien zij via een Franse luchthaven de Schengenzone was binnengekomen, zou de Franse tegenhangers van verweerder, na raadpleging van haar administratief dossier aldaar, haar probleemloos de toegang hebben verleend tot het Franse grondgebied.

Groot was de verbazing van verzoekster wanneer zij tegengehouden werd door de grenspolitie.

Zij heeft gesmeekt en gebeden, heeft zich zelfs op haar knieën geworpen, maar werd niet gehoord.

Er bestaat echter, op grond van bovenvermeld relaas geen twijfel over het feit dat verzoekster een beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar echtgenoot. In geval van huwelijk wordt het gezinsleven immers verondersteld.

Bovendien is verzoekster samen met haar echtgenoot sinds 2021 eigenares van een onroerend goed in Frankrijk (stuk 11).

Deze relevante elementen werden, indien ze al aangehaald werden, louter terloops vermeld maar echter op geen enkele wijze betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft geen enkele afweging ("fair-balance" toets) uitgevoerd tussen gezinsleven van verzoekster en de belangen van immigratiecontrole.

Dat er dan ook duidelijk sprake is van een schending van artikel 8 EVRM dat het recht op een privé- en gezinsleven waarborgt, nu dit geenszins in de bestreden beslissingen in aanmerking werd genomen. Zodat niet enkel die wettelijke bepaling geschonden werd, nu er sprake is van een onevenredige impact op haar gezinsleven met haar echtgenoot, zeker rekening houdend met de specifieke persoonlijk context van hoge leeftijd, fragiele gezondheid en hulpbehoefendheid van haar echtgenoot... maar ook het zorgvuldigheidsbeginsel, een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is, dewelke inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8.04.2011, nr. 212.579.).

Het betreft in casu, net als in de zaken RvV 272 700 van 12.05.2022 en 273.060 van 20.05.2022 een situatie van eerste toelating, gezien het een discussie over de binnenkomst op het Belgisch grondgebied betreft (om dan kort erna door te kunnen reizen naar Frankrijk, binnen de Schengenzone). Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.

Zoals in bovenvermelde zaken, blijkt er geenszins uit de motieven van de bestreden beslissingen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gezins- en/of privéleven van verzoekende partij.

Integendeel, ze kon zelfs geen toets maken, omdat ze de verzoekende partij niet voorafgaandelijk hoorde (zie punt 6.4. infra).

Gelet op de beoordelingsmarge van de verwerende partij in deze, kan de Raad in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid deze evenmin maken voorde verwerende partij.

De Raad kan aldus enkel vaststellen dat de verwerende partij zich in casu niet terdege van haar taak gekwetend heeft.

Artikel 8 EVRM werd aldus tevens geschonden in die zin dat ze het gezinsleven van de verzoekende partij dreigt te verstoren.

6.2. Tweede onderdeel – betreffende het reismotief

In beide bestreden beslissingen houdt verweerder voor dat verzoekster niet in het bezit is van de documenten die het doel van haar verblijf aantonen (art. 3, eerste lid 3° Vw).

Krachtens de materiële motiveringsplicht moet elke administratieve beslissing berusten op rechtens aanvaardbare motieven, met een voldoende feitelijke grondslag. De motieven moeten in beginsel steunen op feiten die met de werkelijkheid overeenstemmen.

Als annulatierechter is de Raad belast met een wettigheidstoezicht. Het komt de Raad niet toe het feitenonderzoek in de behandelde zaak over te doen en in plaats van het bestuur te appreciëren, of een goed wel beschermingswaard is. De Raad vermag wel na te gaan of de administratieve overheid rechtmatig tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen. Hij kan dus nagaan of de feiten die de

overheid als uitgangspunt heeft genomen, vaststaan in het licht van de bewijselementen die beschikbaar waren.

De materiele motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

Artikel 3 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de motivering van bestuurshandelingen in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en afdoende moet zijn.

Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (RvS nr. 237.334 van 9.02.2017).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken in het kader van een administratieve procedure, en dit voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden¹ (zie verder punt 6.4. infra).

Aldus verweerder, zou verzoekster niet weten op welk adres haar eigen echtgenoot, die zij nochtans al meermaals heeft bezocht, in Frankrijk verblijft, en had zij geen vervoersbewijzen naar Frankrijk bij zich, noch een uitnodiging.

Verzoekster geeft echter aan nooit de vraag te hebben gekregen van het adres van haar echtgenoot. Wel heeft zij spontaan aangegeven dat hij ziek was en dat zij hem dient bij te staan. Zoals reeds vermeld, heeft zij zich op haar knieën gegooid, zij heeft tevergeefs gesmeekt en gebeden om begrip en compassie.

Dat er tussen echtgenoten geen "uitnodigingen" hoeven te worden uitgewisseld alvorens men bij mekaar op bezoek komt.

Bovendien had verzoekster 300 EUR bij zich om de voorgenomen treinrit te bekostigen. Zij had ook nog een kredietkaart bij zich.

Zij ging onmiddellijk na aankomst in Brussel-Nationaal, een treinticket kopen richting Frankrijk.

Zij heeft geen familie in België en was louter op doortocht naar Frankrijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel alsook artikel 62 Vw zijn in casu duidelijk geschonden nu de motivering niet afdoende is.

6.3. Betreffende de intrekking van het visum van verzoekster
(...)

6.4. Betreffende de schending van het hoorrecht van verzoekster

Overeenkomstig artikel 41, paragraaf 2 van het Handvest van de grondrechten van de EU, heeft eenieder het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Ook hier wenst verzoeker te verwijzen naar reeds supra aangehaalde arresten in de zaken RvV 272 700 van 12.05.2022 en 273.060 van 20.05.2022 en aldaar door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak:

Zowel het Hof van Justitie als de Raad van State hebben al aanvaard dat de hoorplicht ook gerespecteerd moet worden bij een weigering van een gevraagd voordeel (zie o.m. HvJ C 277/11; HvJ C 287/02; HvJ C 349/07 en RvS 916115, nr. 231.480). In het arrest Boudjilida heeft het Hof van Justitie ook uitdrukkelijk gesteld dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ 11/12/14, Boudjilida, C-249/13).

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unie/echt vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C- 349/07).

Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/09/04, nr. 134.983; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten, ook wanneer dit niet voorzien is in de verblijfswet. Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 11-12-2014, Boudjlida, C249/13; HvJ 18/12/2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C- 32195, Commissie/Lissrestal; en Mediocurso/Commlssie; RvS nr. 146.472, 23 Juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003). In casu is er hier geen sprake van: het hoorrecht vond helemaal geen plaats. De verzoekende partij heeft een echtgenoot en met verblijfsrecht in Frankrijk. Zij was in staat tijdens haar gehoor te verwijzen naar haar gezin in Frankrijk.

In het voorliggend dossier blijkt (onder voorbehoud van een grondige kennisname van het administratief dossier dat voorlopig enkel elektronisch werd overgemaakt aan de raadsman van verzoeker) niet dat het hoorrecht van verzoekster werd gerespecteerd.

Het is niet duidelijk in hoeverre en in welke taal verzoekster werd ongevraagd met betrekking tot de bestreden beslissingen.

Indien verzoekster tijdig en grondig gehoord zou zijn geweest, zou ze al de in huidig verzoekschrift opgeworpen middelen en feiten hebben kunnen meedelen aan tegenpartij, die ontegensprekelijk tot een andere beslissing zou gekomen zijn dan de bestreden beslissingen.

Een manifest schending van het hoorrecht dient aangenomen te worden."

De verzoekster beroept zich onder meer op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 9 november 2017, nr. 239.826; RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het komt de Raad als bestuursrechter evenwel niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

De thans bestreden beslissing werd getroffen met toepassing van artikel 3, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

(...)"

Uit de bewoordingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus dat de mogelijkheid om een vreemdeling de toegang tot het grondgebied te weigeren, in de bedoelde gevallen, geen afbreuk doet aan de afwijkende bepalingen in een internationaal verdrag of in de Vreemdelingenwet. Bijgevolg laat artikel 3 van de Vreemdelingenwet niet toe een vreemdeling de toegang tot het grondgebied te weigeren, zonder

daarbij de naleving van artikel 8 van het EVRM te waarborgen, zodat niet op discriminerende wijze afbreuk kan worden gedaan aan die bepaling. (cf. GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B.11.2.)

De verweerder kan worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen benadrukt dat de verzoekster de termijn van het haar toegekende visum heeft overschreden en dat zij nagelaten heeft om in Congo, omwille van humanitaire redenen, de verlenging van haar visum aan te vragen. Echter doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat de verzoekster, blijkens de stukken van het administratief dossier, aan de grensdoorlaatpost duidelijk heeft aangegeven dat zij haar in Frankrijk verblijvende echtgenoot komt bezoeken en dat de verzoekster - blijkens het aan de grens voorgelegde paspoort afgegeven op 24 september 2018 - in de voorbije jaren veelvuldig over en weer heeft gereisd tussen Parijs en Congo en dit telkens met een Schengenvisum voor 90 dagen. Dat de verzoekster in gebreke is gebleven om de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten (zoals een geldig visum) voor te leggen, neemt in deze omstandigheden dan ook niet weg dat de verweerder ertoe gehouden is om op zorgvuldige wijze te onderzoeken of de weigering van toegang tot het Schengengrondgebied, niet op onevenredige of discriminerende wijze afbreuk doet aan verzoeksters recht op de bescherming van haar gezinsleven met haar in Frankrijk verblijvende echtgenoot.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In het kader van een situatie van eerste toelating, zoals *in casu*, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Wanneer een risico van schending van het respect voor gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In dit kader merkt de verzoekster terecht op dat tussen echtgenoten een vermoeden bestaat dat er sprake is van een gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Een relatie die voortvloeit uit een wettelijk en oprecht huwelijk valt immers onder de draagwijdte van het begrip 'gezinsleven' en dit zelfs wanneer het gezinsleven nog niet volledig is gevestigd (EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 62; EHRM 21 juli 1988, *Berrehab/Nederland*, § 21). De Raad stelt vast de verzoekster het bewijs bijbrengt dat zij reeds meer dan 50 jaar gehuwd is met de heer N. B. en dat deze laatste in het bezit is van een Franse verblijfstitel die geldig is van 9 oktober 2020 tot 8 oktober 2023. De verzoekster toont eveneens aan dat zij gedurende de laatste jaren veelvuldig over en weer reisde tussen haar land van herkomst en Parijs, dat op enkele kilometers gelegen is van de verblijfplaats van haar echtgenoot. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven is dan ook aangetoond, hetgeen overigens door de verweerder niet wordt betwist.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekster, voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beslissing, werd gevraagd om toelichtingen te verschaffen omtrent de specifieke redenen waarom zij thans haar echtgenoot in Frankrijk wenst te bezoeken. Evenmin blijkt dat zij afdoende in staat werd gesteld om te verduidelijken waarom er in haar geval, met het oog op de vrijwaring van haar gezinsleven met haar echtgenoot in Frankrijk in het licht van artikel 8 van het EVRM, uitzonderlijk wel toegang zou moeten worden verleend tot het Schengengrondgebied. In het administratief dossier bevindt zich een verslag van de federale politie, veiligheidsdetachement, Nationale luchthaven, afdeling grenscontrole van 14 juni 2022. Dit verslag bevat echter niet de integrale verklaringen van de verzoekster. Er wordt enkel aangegeven dat de verzoekster zich uitdrukte in de Franse taal en dat de betrokken 1^e inspecteur uit haar verklaringen het volgende begrijpt: "*Profiel: betrokkene reist alleen – Reismotief: Zij wenst haar man te bezoeken, deze zou woonachtig zijn in Frankrijk – Bestaansmiddelen: Mevrouw is houder van een visakaart.*" Verder wordt nog kort vastgesteld dat de verzoekster reeds eerder een Schengenland bezocht en dat dit kan worden aangetoond aan de hand van de Schengenstempels in haar paspoort, dat zij geen vervoersbewijs heeft naar Frankrijk en dat zij geen uitnodiging/adres bij zich heeft. De verzoekster kan worden bijgetreden waar zij stelt dat het absurd is om te verwachten dat er tussen echtelieden "*uitnodigingen*" worden voorgelegd om elkaar te bezoeken. Verder blijkt uit niets dat de verzoekster werd gevraagd om het adres en/of de contactgegevens van haar echtgenoot op te geven. Dat de verzoekster het adres van haar echtgenoot niet kent, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, vindt dan ook geen steun in de stukken van het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat het verslag van de grenspolitie uiterst beknopt is en dat hieruit niet blijkt dat de verzoekster de kans heeft gekregen om de thans naar voor gebrachte specifieke elementen van haar gezinsleven toe te lichten: verzoeksters echtgenoot heeft een verblijfrecht in Frankrijk, hij is 78 jaar oud en invalide, hij kampt bovendien met een zwaar hartlijden, er werd bij hem een heartmate ingeplant, en hij heeft daardoor nood aan dagelijkse hulp en verzorging.

Uit het verslag van de grenspolitie blijkt echter wel dat de verzoekster aangaf haar in Frankrijk verblijvende echtgenoot te willen bezoeken alsook dat de verzoekster blijkens de stempels in haar paspoort reeds veelvuldig heeft gereisd tussen Parijs en Congo. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts

dat het niet wordt betwist dat de verzoekster gehuwd is met een in Frankrijk verblijvende man. De Raad is van oordeel dat deze elementen *in casu* noopten tot een verder, zorgvuldig onderzoek waarbij verzoeksters specifieke gezinsbelangen worden afgewogen tegen de belangen betreffende de immigratiecontrole.

Hoewel de verweerder op de hoogte was van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, of minstens op de hoogte diende te zijn, blijkt uit geen enkel stuk in het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing dat er enige belangenafweging heeft plaats gevonden. De Raad kan niet vaststellen dat verweerder daadwerkelijk is overgegaan tot een concrete afweging van de belangen van de verzoekster en haar in Frankrijk verblijvende echtgenoot, enerzijds, en het algemeen belang anderzijds, zoals hij nochtans behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het gebrek aan belangenafweging klemmt des te meer daar de verweerder niet verplicht is om een beslissing tot terughouding te nemen (zie *supra*). Krachtens artikel 3 van de Vreemdelingenwet beschikt de verweerder over een appreciatiemarge waarin een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, zoals artikel 8 van het EVRM, in overweging moeten worden genomen.

Deze appreciatiemarge komt, zoals de verzoekster betoogt, ook tot uiting in artikel 6 van de Schengengrenscore waar wordt gesteld:

"1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

(...)

5. In afwijking van lid 1:

(...)

c) kan onderdanen van derde landen die niet aan een of meer van de in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, door een lidstaat toegang tot zijn grondgebied worden verleend op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen (...)."

Enige afweging van alle in het geding zijnde belangen blijkt echter niet uit de thans bestreden akte, evenmin blijkt dit uit het administratief dossier.

In de mate dat er bij het nemen van de thans bestreden beslissing geen belangenafweging is geschied, zijn artikel 8 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel *prima facie* geschonden.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, op het eerste gezicht gerond en dus ernstig.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan, gelet op hetgeen voorafgaat, niet overtuigen. De verweerder voert overigens geen concreet verweer inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en in de nota met opmerkingen wordt eveneens bevestigd dat de verweerder in het kader van artikel 3, eerste lid, 1° tot 10°, van de Vreemdelingenwet over een zekere beoordelingsmarge beschikt.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. De derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder meer van rechtswege vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (cf. artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet).

Gelet op het ernstig bevinden van een middel gestoeld op de schending van artikel 8 van het EVRM, waarnaar de verzoekster bij de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst, is dit *in casu* het geval.

Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

2.4. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie cumulatieve voorwaarden is voldaan om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende de weigering van toegang aan de grens met terughrijving.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot intrekking van het visum

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

"Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen."

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530). Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en gelet op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) teweegbrengt, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en -op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn. Bijgevolg dient de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens te worden onderbouwd. Deze rechtvaardiging is tweeledig: enerzijds dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, mag de verzoekster niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift hebben gewacht.

De verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan dat zij wordt vastgehouden in het gesloten centrum Caricole met het oog op de terughrijving. Zij leidt hieruit af dat een gewone schorsingsprocedure niet volstaat om een gepaste bescherming van haar rechten te waarborgen.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt inderdaad dat de verzoekster wordt vastgehouden in het gesloten centrum. Aangezien de Raad bij huidig arrest overgaat tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 14 juni 2022 houdende de weigering van toegang aan de grens met terughrijving, heeft de verweerder echter thans geen uitvoerbare titel meer om de verzoekster de toegang tot het grondgebied te weigeren en haar terug te drijven naar de plaats van inscheping. Door de bevolen schorsing, zal de verweerder alleszins niet kunnen overgaan tot de gedwongen terughrijving totdat de bevolen schorsing desgevallend door de Raad wordt opgeheven. De tenuitvoerlegging van de aan de verzoekster afgeleverde terughrijvingsmaatregel is derhalve niet langer imminent.

Ook al heeft de verzoekster diligent gehandeld, kan in deze omstandigheden dan ook niet worden aangenomen dat de eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot intrekking van het visum volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tweede bestreden beslissing.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wat deze beslissing betreft, af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 14 juni 2022 houdende weigering van toegang aan de grens met teruggrijping wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. DE GROOTE